

ring. Denne Indretning, der er lavet ved testamentarisk Bestemmelse af en af Sømandsstanden meget fortjent Mand, er derefter gaaet over til et Selskab, i Spidsen for hvilket vore mest fremragende Mænd paa dette Omraade staa, hvilke have gjort sig en Væge af at opretholde dette Foretagende, som efter den oprindelige Plan holdtes i Gang ved Tilskud fra Rhederne af et rent ubetydeligt Beløb pr. Tons, der udgjorde et tilstrækkeligt Beløb til at holde dette Skib i Gang. Tiden er nu saadan for Skibsfarten, at dette ikke kan genere Rhederierne. I hvert Fald forekommer det mig, at naar Sømandsstanden og Rhederierne først samle sig om et saadant Foretagende, og danne Bestyrelsen af et saadant Selskab, er det behynderligt, at de opgive det og gaa til Staten. Nu er det Spørgsmaalet, om det er billigt, at Staten paa dette Omraade skal udrede saa betydelige Beløb til nogle Maaaneders Uddannelse og Ovelse til Sø i et Skib, der ligger ved Kysten den halve Del af Tiden og færer et Par Maaener til Sø. For mig er det klart, at det er aldeles urimeligt at anvende et saa stort Beløb til dette Formaal. Jeg vil kunne faae et stort Tal af virkelige Sagkyndige paa min Side for, at Uddannelse af den Vei til at blive Sømand, ikke er saa praktisk vigtig. Smidlertid har jeg ikke i Sunde med mit Forslag at stude Spørgsmaalet „Georg Stage“ hørt „Georg Stage“ kan efter min Mening som Seilskib, skjøndt det har Hjælpemaskine, indtræde i Konkurrencen om de 15,000 Kr., som ere opstillede i mit Forslag, dog haaledes, at det kun faar 100 Kr. for hver fattig Elev, det tager om Bord. Er nu Halvdelen af de Drengene, som ere om Bord, trængende til denne Hjælp, saa vilde det ad den Vei, naar Ministeren finder, at andre Tilbud om at tage Drengene til Ovelse, ikke ere at foretrække for „Georg Stages“, kunne faae 4,000 Kr. af dette Beløb, og det vil, hvis de 80 alle ere fattige, kunne faae 8,000 Kr. af Beløbet til Veiledning til Sø for disse Drengene. Hvad var saa Tilskudet til disse Drengene? Det er 20 Kr. om Maaenen til Hjælp til praktisk Ovelse til Sø. Hvad give vi Høifskoleelever og Elever paa andre Skoler? 20 Kr. om Maaenen forekommer mig at være en god Hjælp i 4½ à 5 Maaener. Der er den Omstændighed ved mit Forslag, at der er Konkurrence med dygtige Seilskibsførere, saa at de ogsaa kunne tilbyde deres Tjeneste ved den første Uddannelse af vordende Sømand, som man kalder det. Jeg er overbevist om, at accepterer man denne Tanke, vil der blive 20 for 1, der ere fuldt værdige, og ville melde sig til den Opgave, naar de faae for

de første 5 Maaener 100 Kr. for hver Dreng. Og at det er en mere naturlig Vei under en dygtig Skibsførers Ledelse paa et Seilskib at faae praktisk Uddannelse, end paa et saadant Skolekib, derom kan det ikke være Tvivl. Dersom en saadan Dreng efter en saadan lille Overhaling i 4 à 5 Maaener ikke kan retirere sig paa egen Haand til Sø, vil han formentlig aldrig blive Sømand i sine Dage. Det er meget sandsynligt, at naar det ministerielle Flertal i Udvalget sammen med Ministeren modsætter sig Forslaget, vil det blive forkastet. Men det kommer igjen, mine Herrer. Jeg er overbevist om, at hvis De ville tage det op, som De ellers ikke tage op paa andre Omraader, hvis De ville begynde med at give Bevillinger til den første praktiske Uddannelse i en Nærvingsvei, ville De komme til den Erkjendelse, at det ikke er ad den doktrinære Vei gennem et Skolekib, man skal gaa, men det bliver ad den praktiske Vei ved Fjell, som selv have været i virkelig bogstavelig Forstand blandt de tjærede Drengene og gaaet i Koffardisart og der lært Sømandskab. Jeg tror, at ved, at de have gaaet i Koffardisart, have de baade i Reglen lært bedre, hvad dette Liv gjælder, og ville ogsaa bedre kunne lære Andre det end den ærede Marineministers nok saa flinke Søofficerer. Det er en ganske anden Maade at lære Sømandskab paa i en Kadetstole, paa et Skolekib og paa Orlogsskibene, end naar de fra Drengene oplæres paa de forskjellige Steder til selv at være Skibskapitainer, saa at de paa deres ældre Dage ofte med store og rige Erfaringer kunne føre Seilskibe og derved kunne modtage Leber, den ene eller et Par, den Anden nogle flere, ligesom Pladsen er dertil, og ganske anderledes lægge deres Livserfaringer frem til Gavn for Drengene, end det vilde kunne ske i et Skolekib. Jeg siger, at jeg er overbevist om, at naar man vil fastholde, at det er Opgaven, vil min Tanke efterhaanden vinde mere og mere Anklang. Jeg har stillet et subsidært Forslag, fordi det jo kunde tænkes, at der var En eller Anden, som vel var stemt for min Plan, men som ikke vilde give Mere, end hvad Udvalget og Ministeren ere blevne enige om, og dette er jo ogsaa en meget smul Bevilling. Jeg har stillet mit Forslag, fordi det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgtreds (Rjær) og det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgtreds (Nielsen-Grøn), der vare saa nidkjære for Georg Stage — og det gjælder navnlig det ærede sidste Medlem — syntes at ville give det et Skjær af, at det er et Spørgsmaal, som jeg i og sig vil modsætte mig, naar Thinget ønskede en Bevilling i